

„Даруй ме, майко, жити Димана,
 Жити Димана, твоя-та керка,
 Що ъ пленаха клети Гурбети!“
 И изговоре нейзина майка:
 „Айде отъ тука клета Гурбетко!
 Къде ми знаишъ моя-та керка,
 Моя-та керка желна Димана,
 Що ъ пленале клети Гурбети?“
 Па изговоре желна Димана:
 „О моя майко, ти стара майко!
 Лели ясъ сумъ ти желна Димана,
 Що ме пленаха клети Гурбети!
 Ти не гледай ме въ църно-во лице,
 Ме оцърнеха клети Гурбети.
 Тѣ ме държаха до три години,
 Лете на сонце, зиме на черенъ;
 Туку види ми мои-те грѣди,
 Дали ми стоятъ три бѣли бенки?“
 Тогай майка ѣ си ъ познала,
 Си ъ познала, си ъ прегърна
 Своя-та керка, желна Димана,
 И отъ радости две-те плакале,
 Како плакаке, така треснале.

132.

Ханка Щипянка.

Попленилъ Петре, попленилъ,
 Попленилъ Анка Щипянка,
 Ми ъ однесолъ далеку
 Далеку Немечка земя,
 Въ Немечко во манастир-о
 И клалъ ѣ име Рисянско,
 Ангьо емъ Ангелино.
 Седела до три години,
 Стигнала три мъшки деца.
 Разбралъ ъ братъ ѣ Ибраимъ.
 Допрати ѣ бѣла книга:
 „О сестро Анко Щипяно!
 Немой си вѣра менувай,

Куки-те ке си прода'амъ,
 Тимари ке си заложамя,
 Вѣра-та ке ти откупамъ.“
 Говорить Анка Щипянка:
 „О мили брате Ибраимъ!
 Немой си куки продавай,
 Немой си тимаръ заложи,
 Ясъ сумъ си вѣра менала;
 Си имамъ три мъшки деца.
 Рисянска вѣра по'арна.
 Рисянска вѣра мириса,
 Како на (ран') белъ босильокъ,
 Како на цървенъ трандафилъ.